

Věrná

1474-1
Sazochok Václ.
Lukavec 40
p. Lovosice

PRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Týdeník V. — Číslo 24

V žateci dne 26. května 1950

Cena 3 Kčs

V míru a budování je šťastný zítřek národů!

Připravujeme 3. olympiádu lidového umění a tvorby volyňských Čechů

**Závěrečný veliký kulturní podnik Svazu Čechů z Volyně
vyžaduje pomoci a spolupráce všech uvědomělých krajanů!**

Začátkem července letošního roku uspořádá Svaz Čechů z Volyně třetí olympiádu lidového umění a tvorby volyňských Čechů pod heslem „V míru a budování je šťastný zítřek národů“. Tato olympiáda bude závěrečným kulturním podnikem tohoto druhu. Účelem předchozích i této naší poslední kulturní soutěže bylo a je ukázat a zhodnotit přínos malé větve českého národa — vol. krajanů — do naší vlasti v oboru lidového umění a tvorby, propagovat slovanské lidové umění a konečně a hlavně pomoci, zvláště naší krajské mládeži, najít cestu do řad účastníků Soutěže tvořivosti mládeže a ČSM. Můžeme s opravdovým zadostiučiněním konstatovat, že předchozí olympiády lidového umění a tvorby splnily v tomto směru své poslání. Jsme pevně přesvědčeni, že naše závěrečná olympiáda tento úkol dovrší. Svědčí o tom skutečnost, že již do letošního kola Soutěže tvořivosti mládeže se přihlásili četní účastníci našich olympiád a úspěšně obstáli. Rovněž s potěšením bereme na vědomí, že na letošní olympiádu lidového umění a tvorby vol. Čechů se přihlásilo k individuální soutěži několik mladých členů ČSM z řad místních občanů.

Naše olympiády lidového umění a tvorby však nebyly a nejsou vyhrazeny jediné pro mládež. Účastnili se jich děti, mládež, dospělí, muži i ženy bez ohledu na věk. Vždyť to byla právě starší generace vol. Čechů, která po stránce hospodářské i kulturní získala uznání a úctu našemu národu v bratrském prostředí slovanském daleko na Volyni. A právě mezi těmito krajanými je celá řada opravdových talentů, znalců lidového umění, písní, řečí i obyčejů Rusů, Poláků i Ukrajinců. S radostí zjišťujeme, že právě z jejich řad máme první přihlášky na letošní olympiádu.

Také krajská Morava nás letos hodlá překvapit. Přihlásila již tři soubory a několik jednotlivců. Vždyť je to poslední příležitost ukázat v plném rozsahu naše schopnosti a tvůrčí iniciativu. Je naší společnou velkou povinností léto příležitosti plně využít. Snad si ani ještě dnes mnozí z nás neuvědomují význam a dosah této skutečnosti.

Apelujeme proto na všechny odbočky, vedoucí souborů, účastníky předešlých olympiád a všechny uvě-

domělé krajanů, aby ve svém okolí propagovali tuto naši kulturní soutěž, prováděli nábor a hlásili nám jména krajanů, kteří by se mohli zúčastnit v kterékoliv disciplině a často jen ze zbytečné skromnosti a sebedopceňování nebo lhostejnosti nepodpoří naši dobrou, společnou věc. Potom toho třeba v hloubi srdce litují a uznávají svoji vinu. Dosud se nehlásí do soutěže krajané ze západních Čech, z okresů Aš, Cheb, Tachov, Stříbro, Karlovy Vary a jiných. Také z Podbořanska, okresu, kde je osídlen největší počet vol. Čechů, zatím nedošly přihlášky. Rovněž tak krajané z okresu Litoměřice neprojevují dosud žádnou aktivitu přes to, že mají velké možnosti.

V zájmu věci je třeba, aby byl co nejdříve získán přehled o tom, s jakou účastí nutno počítat. Organizace takového podniku vyžaduje náležitých a pečlivých příprav, aby bylo dosaženo účelu. Po vyřizovací soutěži v Novém Malíně se uvažuje o řadě veřejných vystoupení — mimo jiné v Šumperku, ve Šternberku, Kroměříži, ve Dvoře Králové, v Českém Dubu — Domově pro přestěhovalce a v Praze. Je proto třeba přihlášky k soutěži zaslat urychleně na adresu redakce Věrné stráže.

Je naším velikým přáním, aby tato závěrečná olympiáda lidového umění a tvorby předčila obě dosavadní jak co do rozsahu, tak i co do úrovně. Záleží to jediné a výhradně na porozumění, pomoci a spolupráci všech našich krajanů, jimž není lhostejná otázka dobrého jména volyňského Čecha a naše společná dobrá věc.

Závěrečná olympiáda lidového umění a tvorby vol. Čechů bude mimo jiné přesvědčivým důkazem o tom, že i na poli kulturním jsou naši krajané velmi cenným přínosem pro naše české pohraničí, kde jsou osídleni a kde již podali důkazy o své hospodářské zdatnosti. Bude přehlídkou růstu našich kulturních snah, které již nejsou brzděny, jako v první chvíli našeho návratu, existenčními problémy a neznalostí poměrů. Bude naším společným příspěvkem věci míru a budování, v němž je šťastný zítřek národů.

Věříme, že společným úsilím nás všech úspěšně zvládneme tento veliký a krásný úkol.

Petr Iljič Čajkovskij

P. I. Čajkovskij, doma nejoblíbenější a za hranicemi nejnámější ruský skladatel se narodil 7. května 1890. Hudbě se věnoval až ve svých 23 letech, kdy vstoupil na Petrohradskou konservatoř ke známému tehdy skladateli a profesoru Rubinsteinovi. Za rok po studiích byl povolán jako učitel na moskevskou konservatoř, kde působil asi 11 let. Máje dobré finanční zabezpečení, které mu poskytovala bohatá vdova Naděžda F. von Meck, s níž si skladatel po 20 let dopisoval, aniž by se s ní kdy setkal, zanechal vyučování a věnoval se cele práci skladatelské.

V době zápasu Čajkovského o uznání byly v ruské hudbě dva proti sobě zaostřené tábory: skupina pokrokových umělců-realistů, sdružená kolem „mogučeju-kučky“, vedená Rimským-Korsakovem, Musorgským atd. a skupina konservativních kosmopolitů, vedená Rubinsteinem. Čajkovskij, ač byl žákem Rubinsteinem, se k žádnému směru nepřiklonil a ubíral se svou vlastní cestou. Národní cítění,

které propagovala „mogučaja kučka“ se u něho projevuje přímým přejímaním lidového materiálu, ale ten je stylisován mistrovskou skladatelskou technikou západní. Jeho snívá melodička, důrazná rytmika a elegický chmurný zvuk tvoří zcela osobitý celek, obecně srozumitelný a mocně účinný.

Čajkovskij ve své tvorbě zasáhl do všech odvětví hudby, od symfonie až po sólové koncerty a ruské oblíbené romansy.

Z jeho tvorby zvláště vynikají symfonie a opery. Symfonií napsal šest, z nichž nejlepší je čtvrtá (f-moll), zvaná Osudová, pátá (e-moll) a šestá (f-moll) Patetická, labutí zpěv skladatelův. Z šesti ouvertur vyniká Bouře, kterou chtěl zhudebnit (uskutečnil náš Leoš Janáček pod jménem Káta Kabanová) a Rok 1812, ve které vylicil válku s Napoleonem.

Ze tří klavírních koncertů nejlepší je první b-moll. Jeho houslový koncert D-dur patří k nejslavnějším sklad-

bám svého druhu. Také komorní hudbu obohatil o tři smyčcová kvarteta, klavírní trio a smyč. sextet „Vzpomínky na Florencii“.

Z jeho osmi oper se hrají jen tři, které, z nichž snad nejslavnější je divištní dílo Čajkovského je psychologicky pronikavý a citově vroucí Evžen Oněgin a Piková dáma, která je svou myšlenkou a náladou svou soustředěností a výrazovou silou uměleckým vyvrcholením skladatelovým. (Obě opery jsou komponovány na námět A. S. Puškina). Často se hraje opera Čerevičky, která si skladatel velmi vážil a velká opera Panna Orleánská a Mazepa. K dramatickému oboru přispěl také třemi půvabnými balety: Labutí jezero, Spokovná Růženka a Louskáček.

Čajkovskij zemřel 6. listopadu 1893, ale jeho dílo nezemřelo. Jeho hudba žije dodnes na koncertních podiích a divadelních jevištích jak v Sovětském svazu, tak ve všech kulturních státech celého světa. J. Fiala.

Máj na Volyni

Jsou chvíle v lidském životě, na něž se nedá zapomenout.

Měsíc máj, jenž v květy strojí přírodu a lidskou duši povznáší, je mladým lidského stáří; je dobou, kdy mysl člověka mladého bloudí v květech štěstí a člověka staršího se vrací zpět a nutí jej, aby vzpomínal...

Člověk má hodně pěkných vzpomínek. Jen ten, kdo bere život lehce na váhu, přijímá jej tak, jak přijde, lehce zapomíná. Vše, co bylo, patří minulosti. Ale opravdu vše patří minulosti? Vždyť jsou chvíle v životě, na něž se nezapomíná. Ze vzpomínek člověk čerpá sílu pro přítomnost a vzpomínky hladí člověka v každé době; vzpomínky na to dobré, na to krásné...

Vzpomínám si na jednu báseň volyňské Češky, kterou napsala do našeho týdeníku „Krajanské listy“ na Volyni:

„Až se louka zazelená
chtěla bych tam jít
a své strnácené nohy
v trávu ponořit.
Do travičky mezi květy
poučinně usednout
a na dávná prchlá léta
klidně sobě vzpomenout.“

Autorka měla jistě život těžký, ale přesto ráda vzpomíná. Vzpomíná, jak se těšila na luka, až se zazelená, jak sedala do trávy s pocitem štěstí v srdci. Pro ni určitě život nešel jen tak jednoduše dál; pro ni byly vzpomínky pobídkou pro život, byť jen krátké vzpomínky:

„Vzpomínka nejednou zacinká
jako když ptačátko
usedne na krátko
tichounce na větve,
zahřeje srdce tvé.“

A vzpomínek, věřím, má každý hodně. Každý má jinou a každý jinak vzpomíná. Moje vzpomínka — a myslím, že bude vzpomínkou všech Volyňských — patří vlastně období jara, patří máji na Volyni...

Není krásnějšího měsíce v roce než máj. Snad proto, že zanechal ve mně nezapomenutelný dojem, snad proto, že tam na Volyni byl tak krásný. Ale nejen proto! Máj na Volyni — dnes vzpomínka na rodný domov, na domov dětského života. A kolik je těch, kteří vzpomínají se mnou. I když vlast nás přijala do svého klína a mile hřeje, nelze zapomenout na prosté rodné chaloupky, plné štěstí a radostného života, tam — daleko na Volyni. Kolik něhy, starosti a štěstí, bolesti a smutku skrývají pod sebou jejich doškové střechy! Kolik potu a mohlů bylo vloženo do tohoto rodného domova! Kolik kouzla je skryto v tomto rodném prostředí! To víš, jen ty a já. Já, který to píši, a ty, který vzpomínáš se mnou. V nás vzpomínky stále žijí; a v nich žije vše, co bylo krásné...

A pro mne byl krásný máj na Volyni...

Vzpomínám na příchod jara do našich dědin. První paprsky jarního

slunce něžně pohladily naše vísky na znamení, že život se znovu probouzí. A slunce hřálo, život pučel...

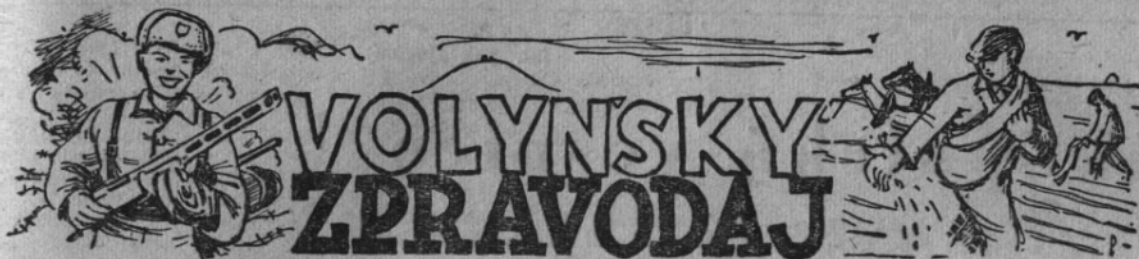
Brzy se chalupy skryly v zeleni zahrádě. Tisíce květů višní a jabloní vsopojnou vůni života. Jednoduché akordy hudby zní zahradou. Věčky v plné práci; oblétaují každý otevřený květ a soutěží. Vše dýchá novým životem, krásným a snad bezstarostným.

Krásný je máj na Volyni! Pamatuješ si luka; první blatouchy a později tisíce květů různých barev! Oko nelze krásou nasytit. Sedneš si po práci za soumraku na lavičku u domova a vdechuješ svěží jarní vzduch. Měsíc se vyhoupl na oblohu. Volně se stmívá. Nad hlavou proletěl číp. Byl ještě na lovu a pozdě se vrátil. Po chvíli slyšíš, jak jej přivítala souseda na střeše jeho „pan“ klapáním zobáku. Snad byl napomenut, že se toulal. Nasloucháš dál. V čepi rodné nastal klid. Večerní nálada. V dalece úplný jazz. Tisícere hlasy zabiho „kučkání“ se nesou ozvěnou. Zamyslíš se. Usínající příroda klidně dýchá vlahým dechem noci.

A tobě je tak lehce, tak dobře. Jsi doma, u prahu rodné chaloupky. Jak je krásné žít, těšit se a žít! Pamatuješ se? Bylo ti tak dobře, tak lehce na staré lavičce pod dvěma kaštanami. Myslel jsi tehdy o štěstí a kouzlu domova. Já také!

To bylo v máji na Volyni...

Vladimír Řehák

Zprávy svazu

3. olympiada lidového umění a tvorby volyňských Čechů

Všem odbočkám Svazu byly zaslány tiskopisy přihlášek pro účastníky 3. olympiady. Žádáme, aby odbočky provedly v okruhu své působnosti propagaci tohoto našeho velkého závěrečného kulturního podniku a nábor účastníků do 15. června t. r. Zvláštní pozornost nutno věnovat zájemcům z řad starší vol. generace, mezi nimiž je řada velmi schopných lidových zpěváků, hudebníků i tanečníků, ovládajících bezvadně slovanštinu a lidovou tvorbu. Těchto skrytých rezerv nutno využít, aby 3. olympiada vyzněla opravdu tak, jak si všichni jistě přejeme.

Soutěž všestrannosti. Nejtěžší disciplinou 3. olympiady lidového umění a tvorby vol. Čechů je soutěž všestrannosti. Stát se vítězem v této soutěži a získat tak natrvalo putovní pohár bude letos zvlášť významnou záležitostí jak pro soubory, tak pro jednotlivce. Účast v této soutěži klade vysoké požadavky na uchazeče o prvenství a vítězství bude prolo oceněním nejen schopností, ale také jejich praktického uplatňování. Loňského roku získal v soutěži jednotlivců první místo krajan Pospíšil z Ostromeče, který: 1. dirigoval sbor 2. hrál na housle 3. obsadil první místo ve tvorbě vlastních básní 4. účinkoval v pěveckém kvartetu a hudebním triu. Mezi soubory obsadila první místo kult. skup. „Žatec“, která zpívala, tančila a sborově recitovala. Jistě i letos, na závěrečné olympiadě, bude tato soutěž středem pozornosti. Podmínkou je účinkování nejméně ve dvou disciplínách. Krásné poháry poslance Dra Steinera a Věnceslava Švihovského budou jistě vhodným výrazem uznání pro vítěze.

Termín uspořádání třetí olympiady lidového umění a tvorby vol. Čechů byl původně stanoven na 8.-9. července t. r. Ze závažných důvodů bude pravděpodobně posunut na 1.-4. července. Sváteční dny 5. a 6. července byly pro letošní rok přeloženy na 3. a 4. července. Prosíme,

aby účastníci počítali i s touto eventualitou. Definitivní zpráva bude uveřejněna dle příště.

Zájezd účastníků 3. olympiady na Moravu bude uskutečněn autokary ze Žatce a bude spojen s prohlídkou historických míst a přírodních krás v Čechách i na Moravě. Pravděpodobný odjezd v sobotu 1. července a příjezd 4. července t. r. Přesná data a podrobnější informace o zájezdu budou uveřejňovány postupně.

Tvorba vlastních básní. Nejpozději do 15. června t. r. zašlou ti, kdo se přihlásili v této disciplíně, alespoň 5 vlastních básní na adresu redakce Věrné stráže v Žatci.

Povinná báseň pro účastníky 3. olympiady v recitaci odpadá. Každý si volí báseň dle svého uvážení.

Ruční práce a výšivky do soutěže na 3. olympiadu zašlete doporučeně do 15. června t. r. na adresu redakce Věrné stráže v Žatci.

Nostrifikační zkoušky učitelské způsobilosti pro učitele — reemigranty z Volyně. Jak jsme již oznámili v čís. 21-22, ze dne 12. května t. r., mohou se přihlásit k vykonání nostrifikační zkoušky učitelské způsobilosti ti krajané z Volyně, kteří byli na Volyni učitelé, ve vlasti změnilo povolání a nyní by se chtěli vrátit ke svému povolání původnímu. Přihlášky nutno zaslat do konce května t. r. na Svaz Čechů z Volyně v Žatci s uvedením jména, adresy, vzdělání všeobecného a odborného, jak dlouho a na které škole vyučovali a jaké mají doklady o vzdělání.

Přihlásit se mohou i ti, kdo snad již vyučují, ale nostrifikační zkoušku dosud nedělali.

Reemigranty z Volyně, kteří by se mohli vyjádřit o národní a státní spolehlivosti níže uvedených osob, resp. kteří by měli námítky, žádáme, aby nám to sdělili písemně anebo osobně na Svaz Čechů z Volyně v Žatci.

1. Mulka Konstantin, nar. 21. 9. 1911 v obci Chryniky, okr. Dubno, t. č. bytem v Argentině, který před vystěhováním byl v obci Chryniky, okr. Dubno na Volyni.

2. Bohatý Antonín s rodinou, nar. 9. I. 1922 ve Vojkovicích, posledně bytem ve Vojkovicích, okr. Mlýnov, t. č. v Německu.

3. Verner Eduard, nar. 24. 2. 1905 a dcera Lydie, nar. 28. 5. 1928, posledně bytem v Lucku na Volyni.

Shora uvedené osoby žádají o vydání potvrzení o národní a státní spolehlivosti a o dodatečné provedení jejich reemigrace.

Na četné dotazy našich krajanů sdělujeme, že:

1. Vyúčtování za jmění zanechané na území SSSR a složené tam peněžní hotovosti se ještě neprovádí.

2. NPF, v odpovědi na naši žádost povolil příjem dalších přihlášek k hromadné žádosti Svazu Čechů z Volyně o odklad splátek těm našim krajanům — osidleným na zem. usedlostech, kteří mu nabídnou své pohledávky na území SSSR.

Upozorňujeme na tuto okolnost naše zemědělců a podotýkáme, že konečná lhůta k podávání přihlášek a zmocňovacích listin je stanovena na den 1. 6. 1950. Po tomto termínu na došlé přihlášky a zmocňovací listiny nebude vzat zřetel.

Všichni krajané — zemědělci, kteří se již k žádosti o odklad splátky přihlásili a zaslali Svazu Čechů z Volyně podepsané a potvrzené MNV zmocňovací listiny k inkasu pohledávek za zanechané na území SSSR jmění, odklad splátky obdrží a budou jim peněžním ústavem jejich vklady uvolněny. Stane se tak v dohledné době, kdy NPF zpracuje zaslání mu seznamy a doklady o nabídkách našich krajanů a dá patřičné pokyny peněžním ústavům.

3. Reemigrace osob ze Sovětského svazu, které z různých důvodů nebyly reemigrovány při hromadné akci v roce 1947, provádí se jednotlivě.

Zájemci o příjezd do ČR musí, jako občané SSSR, obdržet od sovětských úřadů normální cestovní pas a požádat velvyslanectví ČR v Moskvě o visum.

Abý celé toto jednání bylo rychlejší, jejich rodinní příslušníci, kteří se dnes nalézají v ČR, podávají na min. práce a soc. péče v Praze II, Spálená 17, žádost o dodatečnou reemigraci s uvedením důvodů, proč vyžadované osoby nebyly reemigrovány v roce 1947. Žádost se vyplňuje ve třech exemplářích. Tiskopisy jsou k dostání ve Svazu Čechů z Volyně a na požádání mohou být zájemcům zaslány.

Po schválení žádosti úřady ČR velvyslanectví v Moskvě dostává pokyn a uděluje zájemcům o návrat vstupní visum.

Antonín Spatenka

(21. pokračování).

Průkopnická vesnice

Také se začalo s pěstováním včel. Uly zhotovily si z dutých stromů osik, nebo lípy, jak tomu říkali z dupláků.

Među bylo také hodně, neboť v lese bylo hodně lipových stromů a planých třešní, které poskytovaly včelám velmi dobrou pastvu. Kromě toho pěstovali též Ukrajinci na svých polích pohanku (hřečku).

Průkopníci prostě zkusili a využívali vše, co se dalo. Nyní počali uvažovati o tom, že by bylo dobře zařídit si ve vesnici cihelnu. I tuto myšlenku uskutečnili dobře zásluhou Linhy a po něm Nováka. Dřeva bylo dost a tak se páliły cihly. Když bylo cihel dostatek, přistavovalo se a to většinou stáje, stodoly, které byly nyní většinou zděné.

Také této příležitostí využil Mareš a postavil si pěknou hospodu s tanečním sálem a malým krámkem. Koncese ovšem nebyla mu povolena, ta patřila celé obci.

Ostatní občané však se cítili zahanbeni, neboť nezdálo se jim pěkné, že ačkoliv již mají pěkný sál na tancovačky, nemají dosud pěknou školu pro své děti. Rozhodli se proto, že školu postaví a k uskutečnění tohoto plánu došlo mezi rokem 1890—1892.

Škola stála uprostřed obce, na obecním pozemku a zčásti přikoupila obec pozemek od vdovy Šimkové. Byla pěkná z cihel, před ní pak byly postaveny dva sloupky, do kterých byl upevněn zvonek, který zvonil vždy o šesté hodině ráno, o dvanácté v poledne a o sedmé hodině večer.

Moskovštíniť mivali po léta pěknou úrodu a tak rok od roku zvelebovali svoje stavení, pokrývali je taškami nebo plechem. Měli rádi svoji vesničku, která je stála mnoho utrpení. Žádný se proto nikdy nechtěl stěhovat do jiné vesničky, třeba snad by byla lepší. Rodiče svým dětem kupovali někdy pozemky i jinde,

ale vždy si přáli, aby i jejich potomci v budoucnu zůstali hospodařiti v jejich vesničce.

Tak na zakoupených pozemcích zakládaly se nové české vesničky. Naši průkopníci hospodařili opravdu dobře, šetřili pro své děti, které buď vždy hotovými penězi nebo zakoupenými pozemky odbyvali. Kde byl v rodině jedináček, bylo o něj dobře postaráno, ale většinou rodiny byly všude početnější.

Do Moskovštiny byl přeložen nový učitel jménem Repik. Děti i staří si jej velmi oblíbili. Několik hodin v týdnu vyučoval výhradně česky, neboť dostal k tomu povolení od zemského inspektora žitomirského. To se již ve větších městech počaly zařizovati ruské měšťanky a gymnasia.

Průkopníci však nestáli o to, aby jejich děti více studovali, spíše vedli děti k tomu, aby jako oni lnuři k hospodářství a k řemeslu. Věřili, že bohatá země volyňská dá jim dobrou obživu a že se i dětem v budoucnu zde bude dobře žítí.

Rovněž bylo v té době povoleno již několik českých časopisů, většinou však si Češi tajně odebírali časopisy, které sem byly z Čech přepašovány. Pomocí insertů v těchto časopisech pak si z Čech objednávali hospodářské stroje, jako žací stroje, mlátičky a podobně. Říkali si: české stroje a české ruce, bude dobrý výsledek práce. Objednávali si proto stroje později hromadně.

První z nich měl koupený žací stroj v roce 1900 Antonín Syrovátka. Stroj byl značka „Diring“. Když dostal Syrovátka oznámení, že je stroj ve stanici Dubno, což bylo z Moskovštiny 28 km, jela pro něj ze zvědavosti polovina vesnice. Stroj byl zabalen většinou v bednách a tak jej dopravili do obce. Když pak jej druhý den z beden vybalovali a dávali dohromady, byli všichni jako u vytržení. Což teprve

když s ním Syrovátka zajel na pole a stroj šel jako hodiny, to bylo radosti. Koně se však s počátku stroje báli a proto jim hospodář musel zavazati oči, ale ti stále věřili. Proto u Syrovátky vystřídali všichni sousedé koně, až jeden pár starších valachů, pravděpodobně hlohých, klidně stroj táhli.

Syrovátka pak stroj ochotně půjčil po celé vesnici, neboť ostatní, ačkoliv má stroje objednané, dosud je neobdrželi. Příštím rokem však již rachotily stroje po celé vsi. To se již hospodařilo pěkně, nebylo tolik namáhavé práce a všechno bylo dříve skončeno.

Mezitím však i pan učitel Václav Repik zakoupil si v sousední obci Malované slátek, zanechal školy a odešel z Moskovštiny. Pak se učitelé střídali. Po Repikovi přišel Rus Tichanovič, který dříve stával na kněze. Byl však v obci pouze rok, a na jeho místo nastoupil Choňakov, též Rus. Ten se však v obci ani nerozhlédl a byl přeložen jinam a po něm přišla Češka Marie Truksová, která pak vyučovala v Moskovštině až do roku 1912.

Po ní pak přišel pan učitel Matějka. Byl opravdu dobrým učitelem a dobrým zpěvákem a organizátorem. Na jeho popud bylo pak v obci založeno ochotnické divadlo. Také jeho zásluhou založen byl pak v obci v roce 1912 až 1913 dobrovolný hasičský spolek. To se již vesnička přivítala slunce jen trpytí, neboť všechny střechy byly nově pokryty zinkovým plechem. Ukrajinci nazývali pro ten trpyt českou vesničku „stříbrnou“.

Psal se rok 1914. Na celé Volyňi i v naší vesničce Moskovštině byl opravdový blahobyt. Všeho bylo dostatek. Obilí, chmele, ovoce, dobytka i drůbeže.

V této době vzpomínali průkopníci často na svoje začátky, jako na oskvrten sen. Nechtělo se jim ani věřit, že to vše opravdu proživali. Nyní měli všichni pěkná pole, budovy, zahrady a byli šťastni a spokojeni. Děkovali Bohu, že jim dal to vnuknutí, aby odjeli na Volyň.

Vesnice byla rozložena od západu k východu v údolí téměř jednoho kilometru. Cesta, která vesnici procházela, byla široká a po obou stranách zdobily ji statky, před nimiž byly vkusně upraveny květinové zahrádky. Dvory byly veliké, aby se na nich povoz mohl dobře obrátiti a travnaté. Stáje a stodoly byly stavěny od západní strany, aby byly chráněny od západního větru. Celá vesnička dělala opravdu pěkný dojem.

Zvláště pak na jaře, když v sadech a blízkém lese rozkvetly všechny stromy, byla všude vůně přímo omamná. Na tuto krásu chodili se dívat i lidé ze sousedních a vzdálenějších obcí.

Počasi bylo od jara až do žní velmi pěkné a hospodáři sklídili téměř všechno obilí. V červenci, když všichni vesničané klidně pracovali na svých polích a ve chmelnicích, nic netušíce, přiběhl k nim pojednou zástupce starosty Ostrého, „sotský“ Vítek a celý udýchán, křičel: udýchán, křičel:

„Lidi, je válka. Přišel rozkaz, aby rychle všichni muži se dostavili do městečka Dubna, je vyhlášena všeobecná mobilisace. Rusko vypovědělo válku Rakousku“.

Sotský běžel pak s jednoho pole na druhé a všem lidem zvěstoval tuto novinu. To byla pro celou Volyň krutá rána. Také pro naše obyvatele Moskovštiny, neboť tato obec byla vzdálena jen 30 km od hranic.

Pokračování

Průkopníci Moskovštiny při vysvěcení své první školy v roce 1892

Dějiny české Volyně

17. pokračování.

Dr. J. Folprecht

Podle Křižanovského se mezi starokatolíky volyňskými i dále uvažovalo o tom, jak by se spojili s pravoslavy, aby neztratili svého českého bohoslužebného jazyka a jak by vyhověli pravoslavné církvi bez velikých ústupků svých liturgických práv.

Saska však nestačil na to; vedle toho pak směr Hrdličkův pracoval proti němu. Na svém přesvědčení, že starokatolictví je pro Čechy nejpřijatelnější, setrval. Věděl také, že nesrovnalosti náboženské tím více zaměstnávají Čechy, čím jsou kulturnější. Proto je chtěl vésti paralelně s pravoslavy.

Co se týká národní asimilace, sotva byla ostatně česká konfese pevnější obranou, než starokatolictví.

Skončila se tedy šestnáctiletá náboženská peripetie česká na Volyni. Každý z nynějších posuzovatelů by se díval na ni mnohem přísněji, kdyby ji posuzoval pouze ze stanoviska náboženského a ze stránky národního českého charakteru a jeho individualismu.

Poněvadž tomu tak není a náboženský boj český byl pouze jednou ze součástí bojů Čechů na Volyni, je nutno tu prohranou náboženskou kampaň ceniti vysoko.

Čechové bojovali úporně jako rolníci a hospodáři a tuto svou věc vyhráli v těch šestnácti letech se skvělým výsledkem jak pro sebe, tak pro celou Volyni. V této době bojovali však s úsilím také o kulturu duchovní, o školy a vyučování svých dětí i proti vlastním kulturním nedostatkům. Musili také bojovati proti množství předsudků, které je v nové zemi obklopovaly a které dále proti nim vznikaly. A k tomu ke všemu přistoupila ještě tato péče o náboženství, o věc tradiční se strany několika církví a tento jejich boj byl komplikován ještě zásahy vnějšími, jimiž se měli státi mimovolně nástrojem politickým a náboženským.

Těžký boj — a boj opravdu hrdinský, třeba vítězný.

Plnomocníci a náboženství.

V r. 1884, kdy už věci náboženské

po „sněmech“ kvasilovských spěly k vyvrcholení a rozuzlení a když už se jevila netrpělivost ve vládních i náboženských vrstvách vůči českým nesrovnalostem, oba plnomocníci uznávají nepřipravenost i nemohoucnost českých duchovních i české masy k řešení náboženské otázky tak, jak si to vládní činitelé představovali. Husitství samo i u nás se pojímá jako odboj, nikoli jako církev a jest dynamickým připravovatelem církevní organizace. Toho si nebyli vědomi ani úřady ruské ani Čechové sami a sotva by byli v tom sebevzdělanější kněží čeští, spějící všim úsilím k stejnému cíli, došli dobrého úspěchu.

Olič byl jistě nejvzdělanější z volyňských Čechů, znal psychologii skoro jaksi podvědomě, byl však v počátečních přesídlováních tak zaujat vyjednáváním o fyzických potřebách jejich, že se mu ideové otázky a náboženské směrnice projevily se svými těžkostmi teprve v dobách, kdy nastalo neblahé tříštění, na němž měli vinu všichni tři kněží, někteří více, jiní méně.

Jak ruská vláda, tak plnomocníci, tak kněží spoléhali na povrchnost a lehkost náboženského nazírání Čechů. Všichni se mýlili co do postoje Čechů k pravoslavy a hlavně Čechové zapomínali na to, že vnější znaky pravoslavy i některé jeho vnitřní stránky povedou prostě české lidi spíše k bližším obřadům katolictví polského, které v tomto kraji nenápadně a jistě čileji konalo svou agitaci. Předně ze zásady, za druhé z toho důvodu, že zasazení Čechů do tohoto národnostně trojklaného a nábožensky dvojklaného území považovali pro katolictví za velmi nebezpečné.

Obavy před odnárodněním.

Ruská vláda v sedmdesátých letech směřovala s Čechy jakožto husity k rozlomu v církvi katolické proto, že Čechové se odřeknou papeže a provedou ve své „české církvi“ ještě jiné změny, hlavně přijímání pod obojí. Nejeví se žádné určitější známky rusifikace, třebaže pasivní příklon k Rusům byl rozšířen, u kolonistů

vůbec již probírán na moskevském slovanském sjezdu.

Je celkem s podivením, že Cichočka ve svém spise pouze velmi povrchně se zabývá poměrem polsko-českým na Volyni, ač příchod Čechů, ve skutečnosti katolíků, na Volyni, na kresy polské, byl po povstání polském a neutuchající polsko-katolické agitaci v těchto krajích, musil se jevití Polákům jako událost eminentní důležitosti. A Rusové se ani nikterak netajili tím, že se obávají českého katolictví nebo sklonu k němu. Vždyť myšlenka rozlomu katolictví, při němž by duhá česká větev utvořila státní ruské nebo české katolictví nebo „českou církev na Rusi“, měla být a byla také zajištěním proti poplštění Čechů na podkladě katolicismu.

Čechové a jejich kněží patrně nechtěli veřejně dávat najevo obavu před porušením. A v době, o kterou především šlo, totiž od let sedmdesátých, bylo na nich požadováno husitství a dohoda o tomto náboženském směru a nic více. A k provedení a uskutečnění tohoto směru hodily se daleko více zásady Českých bratří z r. 1464 a směrnice bratra Lukáše než zřízení z roku 1535, které mělo už patinu luterskou a bylo už tím od husitských zásad více oddáleno. Tedy nezáleželo na tom, zda církev, k níž se přimknou, má svou ústavu. V Rusku zvláštní komise pravoslavného duchovenstva v Moskvě rozhodla už r. 1869, že přechod „kolonistů českých k husitství se nepřiči náboženské toleranci v Rusku. Tato komise by byla schválila ustavení české církve, jen kdyby se Čechové na určitých zásadách dohodli.

O porušování Čechů v těchto letech ruským úřadům nešlo. Chtěli udržeti národnost Čechů z důvodů politických i náboženských a podporovaly tuto poměrně malou hrstku Čechů všemi prostředky a z mnoha důvodů. Že úřady ruské nechtěly z náboženského vyznání učiniti osvědčený prostředek odnárodněvací, je z celého jejich jednání jisto.

Popisy českých osad na Volyni — Česká Skliň

Josef Foitík:

Skliň prožila také vzrušující příhodu mladých lidí — Mařenky Holasové a Josefa Tvrďého. Mařenka byla známa jako venkovská kráska a Josef Tvrďý se do ní vážně zamiloval. Počítalo se na jisto, že se vezmou. Na to se v sousední české obci Ostrově konal pohřeb děvčete, které tam zemřelo na neštovice. Mařenka Holasová byla na tomto pohřbu za družičku. Bylo to za chladného počasí a Mařenka byla jen lehce oblečena. Vrátila se domů a roznemohla se také a za krátko zemřela.

To nemohl snést její Josef a třebas že před ním byla zbraň schována, vydal se pušku a zastřelil se. Byl pohřben v lese, poněvadž obec neměla ještě vlastní hřbitov a své mrtvé pohřbívala v Hubině. Obecní hřbitov byl však později založen docela v jiném místě a tak hrob Josefa Tvrďého do poslední chvíle značily jen keře lesních habrů, které zde zůstaly jako strážci jeho hrobu pro budoucí časy.

Jednou ze starostí sklinských občanů byla starost o školu. O její otevření se zasloužili krajané Josef Holas a Josef Janko. V kterém roce se začalo po prvé vyučovat, není dnes možno přesně zjistit. Bylo to dle všech pravděpodobností asi v roce 1888, kdy se ujal vyučování krajan Josef Holas. Bylo to vyučování nepravidelné a docházela hlavně již starší mládež, která stěhováním a putováním za novým domovem po Volyni přišla o možnost normálního školního vyučování. Po Josefu Holasovi nastoupil učitelské místo ve Skliňi již ruský učitel Starončinskij, který učil výhradně rusky. Po něm nastoupil učitelské místo Josef Čurda, jeden z prvních volynských učitelů, dobrých vlastenců. Školní budovu obec postavila teprve v roce 1904. Do té doby se vyučovalo v soukromých domech. Učitel Čurda později odešel na školu do Vilémovky a na jeho místo přišel Ukrajinec (v r. 1910), Stefan Bulbiniuk. Za něho se osvědčilo přísloví, že poturčenec horší Turka. Třeba, že sám nebyl ruské národnosti, nestrpěl, aby se ve škole promluvílo jinak než rusky. I za české slovo pronesené o přestávce, byl český žák přísně potrestán. Jiný trest než bití však tehdy znám nebyl.

Ještě za působení učitele Čurdy byl zde založen první divadelní kroužek a to v roce 1904. Tento divadelní kroužek s malými přestávkami zde existoval stále, neboť v každé generaci nacházel vděčné následovníky.

10. První světová válka. Při první mobilisaci, kterou prováděla carská vláda, nastoupili do armády tito občané České Skliňe: Josef Žitný, Vladimír Zárybnický, Josef Mlejnek, Josef Tvrďý, Vladimír Švejkar, Josef

Veselý, Veselý, Antonín Martinec; později narukovali: Vladimír Pirožek, Josef Zárybnický (po komisi propuštěn), Mikuláš Zárybnický, Karel Zárybnický (po komisi propuštěn), Antonín Holas, Václav Pavelka, Václav Mlejnek, Václav Tvrďý, Josef Veselý, Vladimír Krajdl, Václav Krajdl, Václav Holas, Josef Hradec (propuštěn) a František Šabaka, (propuštěn).

Z uvedených sloužili v českých legiích: Vladimír Zárybnický, Josef Žitný, Václav Pavelka, Václav Mlejnek, Vladimír Krajdl a Václav Krajdl.

V ruské armádě sloužili: Josef Mlejnek, Vladimír Pirožek, Mikuláš Tvrďý, Václav Tvrďý, Josef Veselý.

Padli: Mikuláš Zárybnický, Antonín Holas a Josef Veselý.

11. Obec za války. Při ústupu Rakušanů v roce 1915 byli téměř všichni občané odstupujícími Rakušany vyhnáni z domovů. Některé rodiny byly hnány rakouskými vojáky až k Vladimíru Volynskému a některé až za řeku Bug. Během války podařilo se vrátit do svých domovů pouze těmto rodinám: rodině Mlejnkové, Krajdlové, Holasové, Pirožkové a Pavelkové. Ostatní se vrátili domů až po ukončení války.

Obec byla značně válkou zničena. V celé obci nezůstala ani jedna stodola, jen něco málo chlévu a obytná stavení byla nalezena po návratu rodin ve velmi ubohém stavu. Utrpěly také zahrady a hlavně chmelnice byly nadobro zničeny. Obec byla přeplněna vojskem, které, vzhledem k tomu, že fronta byla pouhých 5–6 km od obce, ničím zde nešetřilo. Navrátili se z běženectví hospodáře čekala úmorná a nákladná práce — výstavba nových domovů a hospodářských budov. Stavební materiál se již nyní musel dovážet z dosti daleka, poněvadž také lesy zde válkou značně utrpěly a tím také stavební materiál byl nyní již značně drahý. Přesto však za několik let byla obec zase řádně obnovena a mnohé stavby byly postaveny ještě lépe než před válkou.

12. Po válce. O výstavbě obce jsem napsal již v předešlém odstavci. Také záhy zde bylo započato s obnovou chmelnic a výsadbou nových, poněvadž se zde chmel velmi dobře vedl. Rovněž zahrady, které byly dobrým zdrojem příjmů, byly s veškerou péčí obnovovány. Krajan Josef Žitný postavil hospodu s velkým a hezkým sálem, kde se nejen konaly různé zábavy, ale hlavně pohodlně mohla hrát divadla. Žitnému však nebylo souzeno, aby se z díla svého dlouho těšil. Zakrátko po dohotovení stavby zemřel.

13. Spolkový život. Asi v roce 1926

bylo zde založeno Kolo České matice školské, o jehož založení se zasloužil především krajan Josef Volejník, který byl také jeho prvním předsedou. Také divadelní kroužek zahájil brzy činnost, uváděje na scénu zprvu snadnější, ale pak i dosti obtížné kusy. Divadelní představení však zde po stránce umělecké měla vysokou úroveň. Nebylo zde nikdy „zvrzáného“ představení. Z kusů, na něž se pamatuji, uvádím: „Zápas o nevěstu“, „Julinčiny vdavky“, „Mlynář a jeho dítě“, „Švejk má dvojčata“ a jiné, jejichž jména již nepamatuji. Kolo ČMS si pořídilo záhy krásnou knihovnu, vybavenou spisy předních českých klasiků a spisovatelů: Jirásků, Nerudů, Havlíčků, Němcových, Stašků, Heritese, Olbrachta a j. Celá knihovna byla opatřena vkusnou a trvalou vazbou. O zaplacení knih se zasloužil zase divadelní spolek, který výtěžky z divadelních představení věnoval knihovně. Kroužek si pořídil také vkusné plátěné kulisy.

14. Stavba školy. V roce 1925 byla postavena nová školní budova s prostornou třídou a slušným bytem pro učitele. Škola byla dřevěná a stála kolem 3.000,— zlotých. První učitelkou zde byla po válce paní Pichrtová, která zde působila několik let. Později sem přišel učitel - zelovský Čech Josef Smetana, který zde působil celou řadu let. Po něm přišel Jan Noga, záhadná osoba, který snad již Čechem, ale podepisoval se polsky.

Jako další učitelé na zdejší škole sluší uvést dva mladé uprchlíky z ČSR po březnu 1939 — Ptáčníka a Levoru a jako poslední český učitel zde působil sklinský rodák Václav Zárybnický, poručík-tankista, nyní na Zatecku.

16. Za dob Polska odstěhoval se ze Skliňe do vlasti František Vondrouš, nyní kadetník v Praze. Do Ameriky odstěhovali se za „lepším chlebem“ Vladimír Žitný, Antonín Řeřicha, Josef Veselý a Josef Mlejnek. Do Kanady odcestoval Vladimír Mlejnek a do Argentiny Antonín Jareš. Josef Mlejnek se do Ameriky vrátil později domů na trvalo a V. Žitný za dob Polska přijel na Volyn na návštěvu příbuzných a podívali se na hroby rodičů.

17. Druhá světová válka. Po celé Volyni bylo známo, že situace po anexi Rakouska je na ostře nachýlené ploše a že nevyhnutelně dojde k válce. Překvapovalo, že tuto skutečnost neviděli Poláci, kteří byli oslněni vším, co bylo německé.

Д. МЭДВЕДЕВ
Герой Советского Союза

(20 продолжение)

Кузнецов и Струтинский решили дежурить в переулке, откуда был виден выход из рейхскомиссариата.

Ровно в 14 часов 30 минут из парадного хода рейхскомиссариата вышел генерал и с ним адъютант в чине майора, с красным портфелем подмышкой.

— Они, — сказал Кузнецов. — Коля, газ.

Машина быстро догнала обоих гитлеровцев. Кузнецов вышел из машины с револьвером в руке, подошел взади к Даргелю и его адъютанту. Те, услышав шаги, обернулись. Кузнецов в упор трижды выстрелил в генерала, потом в его адъютанта, и когда те упали, он еще по разу выстрелил в них.

Кузнецов прыгнул в машину. Струтинский дал полный газ, и она вмиг скрылась из виду.

Все это произошло в течение каких-нибудь двух минут.

При выстрелах люди, которые шли по улице, кинулись врассыпную. Произошло это во время обеденного перерыва, и людей было много.

Окна домов захлопнулись. А когда все опомнились, машины и след простыли.

Кузнецов был уже у нас в лагере, когда, дня через два после этого, разведчики Куликов и Галузо принесли из Ровно немецкие и украинские газеты. Николай Иванович с нетерпением схватил газету, начал читать и... обомлел. Оказывается, убит был не Даргель, а имперский советник финансов доктор Ганс Гель и его адъютант Винтер. Гель совсем недавно приехал в Ровно, чтобы выкачивать налоги с населения.

— Ай, Николай Иванович, как же это вы опростоволились! — сказал я Кузнецову.

— Наваждение, определенно наваждение! Я отчетливо помнил лицо Даргеля. Пять же этот адъютант с красным портфелем. Что все это значит? — не пере-

ставал удивляться Кузнецов.

Как после выяснилось, Гель действительно был похож на Даргеля. А поскольку Кузнецов только один раз видел его, он мог ошибиться.

Через десять дней после убийства Геля Кузнецов и Струтинский снова приехали в Ровно. Кузнецов теперь уже был в форме гаупмана — капитана (обер-лейтенанта в немецкой форме разыскивали).

На „оппеле“, перекрашенном в черный цвет, стоял другой номер. Также среди белого дня, в 14 часов 30 минут, на том же самом месте Кузнецов метнул противотанковую гранату в Даргеля и его адъютанта. Оба они упали. Небольшой осколок гранаты попал в левую руку Николая Ивановича, но это не помешало ему быстро сесть в машину.

На этот раз опасность была большая. Недалеко стояла немецкая дежурная машина. Струтинскому пришлось проехать мимо нее. Гестаповцы метнулись к своей машине, но шофер, видимо, перепугался и никак не мог завести мотор. А когда завел, черный „оппель“ уехал уже далеко.

Началась погоня. На окраине города гестаповская машина уже была видна Кузнецову.

— Сворачивай влево! — крикнул он Струтинскому, заметив, что впереди них идет такой же „оппель“ черного цвета.

Струтинский свернул в переулок, потом в другой. Погони не было видно. Гестаповцы продолжали гнаться за „оппелем“, но не за тем, в котором находились наши товарищи. Уже за городом немцы поймали „преступников“. Они нагнали черный „оппель“ и открыли по нему стрельбу. Пуля попала в покрышку, и „оппель“ на полном ходу, резко повернув в сторону, свалился в кювет. Из машины гестаповцы вытащили полумертвого от страха немецкого майора, избили его и увезли в гестапо.

Кузнецов и Струтинский благо-

получно вернулись на „зеленый маяк“, а оттуда — в лагерь.

Но, как выяснилось позже, Даргель не был убит. Граната упала в бровку (кромку) тротуара, осколки и взрывная волна ударили главным образом в обратную сторону. Даргель был оглушен и тяжело ранен, и его тут же вывезли в Берлин. Карьера правительственного президента кончилась.

А из Берлина вскоре последовал приказ о снятии начальников ровенского гестапо, фельджандармерии и многих видных сотрудников этих учреждений.

Советские люди радовались: и здесь, во вражеском тылу, шла расплата с гитлеровскими захватчиками! Гитлеровцы, назначенные на освободившиеся посты, тоже не помогли оккупантам.

А на „зеленом маяке“ вновь началась подготовка. Здесь только что перекрасили недавно уведенную из гаража рейхскомиссариата машину „мерседес“. Машина еще не высохла, когда Кузнецов и Струтинский усаживались в нее, чтобы ехать в Ровно.

Блестя свежей краской, „мерседес“ с Кузнецовым и Струтинским подъехал к Ровно.

У заставы их остановили:

— Хальт! Ваши документы.

Кузнецов предъявил документ на себя и на автомашину. Их пропустили. Но проехали квартал, снова застава:

— Хальт! Ваши документы!

Кузнецов возмутился:

— Позвольте, у нас только что проверяли!

Жандарм доверительно пояснил:

— Извините, но сегодня на каждом шагу будет проверка. Мы ловим бандитов, одетых в немецкую форму, — и, просмотрев документы Кузнецова, он добавил: — Пожалуйста, проезжайте.

— Коля, сворачивай в ближайший переулок. Эдак где-нибудь да нарвешься, — сказал Кузнецов Струтинскому. (Прод. следует)

Malý oznamovatel

Prodám po žních zem. usedlost o výměře 8,33 ha, z toho orné půdy 6,68 ha, 1,18 ha luk, dobrá zahrada, půda bez kamení. Stroje v pořádku. Nejraději bych pak koupil dům se zahradou u města a kousek pole nebo zahrady. **Josef Rébl, Úsov 84, okr. Zábřeh na Moravě.**

Přijmu do domácnosti ženu do 30 let. Zájemci hlaste se na zn. „Žatecko“ do adm. t. 1.

Různé zprávy

Hlaste potřebu brigádníků na zem. práce. Ministerstvo práce a soc. péče upozorňuje zemědělské závody, aby potřebu brigádnických pracovních sil pro zem. práce, zejména pro práce žňové, hlásily ihned svému ONV, ref. práce a soc. péče (prac. úřad). Na potřebu brigádníků, která nebude plánována, nebude později brán zřetel.

Památník padlým z Novin Českých. Na křtinách u npor. K. Václavíka, které se konaly v Čejkovicích dne 14. 5. t. r., bylo vybráno na podnět J. Václavíka z Mohelnice na Moravě 600 Kčs na postavení památníku padlým z Novin Českých. Všem dárcům srdečně děkujeme. Novokřtěnci a rodičům přejeme hodně zdraví a radosti. L.

Tiskový fond SČzV

Na svatbě Blaženy Pancnerové a MUDra A. Kubového, konané dne 29. 4. 1950, bylo vybráno z podnětu pí Marie Kubové a MUDra Flíčka 3.400 Kčs na tisk. fond. — Přejeme novomanželům hodně zářivých úspěchů na nové cestě a dárcům srdečně děkujeme.

Na svatbě sl. Věry Celé s p. Stanislavem Bačevským, konané dne 7. května 1950 v Lýsovicích na Moravě bylo vybráno na podnět p. Arnošta Vendolského a pí. Olgy Polachové 1.500 Kčs na tisk. fond; ženich z toho věnoval 260 Kčs. — Všem štědrým dárcům srdečně děkujeme a připojujeme se k srdečným blahopřáním novomanželům.

Josef Venigr, Kocleřov, ul. Nové Domy 90, věnoval na tisk. fond 100 Kčs. — Srdečně děkujeme.

Blahopřání: Dne 19. května t. r. dožil se 50. narozenin v kruhu své velké rodiny **Josef Petrák**, nar. v Michalovce na Volyni. V r. 1927 odjel do ČSR, kde konal službu jako hraničář a k této službě se vrátil i nyní. Jeho plodný život je naplněn prací pro blaho všech. Přejeme mu do dalších mnoha let hodně zdraví a spokojenosti. **Manželka a děti.**

Krbec Antonín, Libočany 38 u Žatce, věnoval na tisk. fond 50,- Kčs. Srdečný dík.

Koubek Josef, Měřimice 73, p. Kozly, věnoval na tiskový fond 50 Kčs. Srdečné díky.

Budujeme sociální fond

Na svatbě br. Radislava Vodrážky se sl. Vlastou Stryjovou, konané 14. 5. 1950 ve Vysočanech, bylo vybráno z podnětu Jana Zajíce a pí. Kolářové 3.700 Kčs na soc. fond. — Srdečně děkujeme štědrým dárcům a přejeme novomanželům hodně radostných úspěchů a spokojenosti na společné cestě.

N. B. Na svatbě byla nalezena částka 405 Kčs Nepřihlásili-li se vlastníci do týdne u p. Stryji Ant. ve Velemyšlevisi, bude věnována na soc. fond.

Na svatbě sl. Aničky Krouské s p. Jiřím Bilkem ve Vlkyši bylo sebráno na podnět p. V. Svítka a V. Hanzatky na soc. fond 2.600 Kčs, z čehož novomanželé věnovali 1.000 Kčs. — Vyslovujeme novomanželům naše srdečné blahopřání a dárcům srdečný dík.

Vendolský Arnošt, Lysovice 101, p. Kučerov, zaslal na soc. fond 1.500 Kčs. — Srdečně děkujeme.

Na svatbě sl. Bětušky Samcové s p. Janem Muzikou, konané 30. 4. 50 v Hlince, okr. Krnov, bylo vybráno z podnětu Vlad. Bačovského z Hlinky a Václava Vika z Hl. Životic 1.650 Kčs na soc. fond. — Všem dárcům srdečně děkujeme a novomanželům přejeme hodně štěstí a spokojenosti na společné cestě.

Na svatbě p. Hrnčíře Borise se sl. Ant. Koptovou ze Starého Týna bylo vybráno na podnět Karla Knopa 1.605,- Kčs na soc. fond. — Srdečně děkujeme všem dárcům a novomanželům přejeme vše nejlepší.

Na svatbě br. Kinšta Mikuláše se sl. Milichovskou Růženou, konané 29. 4. 50 v Lubenci bylo vybráno z podnětu Ant. Kinšta, Václava Kováře a Věry Kinštové 1.510 Kčs na soc. fond. Přejeme novomanželům hojnost spokojenosti a dárcům srdečně děkujeme.

Na svatbě p. R. Stehlíka se sl. N. Hajnou, konané 29. 4. 1950 v Šenově u N. Jičína, bylo vybráno 1.500 Kčs na sociální fond. — Vyslovujeme novomanželům srdečné blahopřání a dárcům srdečný dík.

Svaz bojovníků za svobodu — jednota Nový Malín na Moravě — zaslal na soc. fond 500 Kčs. — Srdečně děkujeme za bratrskou podporu našich sociálně slabých.